

Arrest

nr. 268 379 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DAPOULIA
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Ecuadoraanse nationaliteit.

Zij stelt op 15 november 2019 in België te zijn aangekomen om zich te voegen bij haar broer, de heer Q. A. L., met de Belgische nationaliteit, bij wie zij zou verblijven.

Op 5 oktober 2021 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Grimbergen op 05/10/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: Q. A.

Voornaam: R. G.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Quito

Nationaliteit: Ecuador

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 05/10/2021

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).*

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum type C geldig van 15/11/2019 tot 29/12/2019. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken...*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel 'audi alteram partem'.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

Overwegende dat de termijn voor het verlaten van het grondgebied is vastgesteld op 3 oktober 2021, zijnde op dezelfde dag als de betekening van de bestreden beslissing zonder een verdere motivering dan het risico op onderduiken;

Dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en geen blijk geeft van een daadwerkelijk en reëel vluchtgevaar (risico op onderduiken), noch van een individueel onderzoek, noch van een afweging van alle omstandigheden;

Dat verzoeker in casu zijn familiebanden met België niet heeft kunnen doen gelden, met name die met zijn broer, de heer Q. A. L., van Belgische nationaliteit, met wie hij samenwoont;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een kennelijke fout bevat en niet voldoende is gemotiveerd wat de concrete elementen betreft die tot een vluchtrisico (risico op onderduiken) zouden leiden;

Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet »;

Daar de tegenpartij de bestreden beslissing heeft genomen zonder verzoeker vooraf te horen;

Overwegende dat in de §§ 1 en 2 van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het volgende is bepaald:

« Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht omvat in het bijzonder:

- het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een individuele maatregel wordt genomen die voor hem nadelig kan zijn;*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier dat op hem betrekking heeft, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim;*
- de verplichting voor de administratie om haar beslissingen te motiveren »;*

Het recht om te worden gehoord voordat een administratie een besluit neemt, is een algemeen beginsel van het EU-recht dat een toepassing is van het recht op een behoorlijk bestuur;

Dat het recht om te worden gehoord door de Raad van State wordt beschouwd als een beginsel van behoorlijk bestuur, met als gevolg dat « tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen » (point 3.4., C.C.E., 27/8/2014, n° 128.272);

Dat het recht om te worden gehoord in casu van toepassing is en dat de tegenpartij de verzoeker in de gelegenheid had moeten stellen zijn opmerkingen te maken alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Verzoeker heeft familie in België, een land waar hij bijna twee jaar heeft gewoond en waar hij stabiele affectieve banden heeft;

Volgens uw rechtspraak kan « geen regelmatige administratieve beslissing worden genomen zonder dat de auteur vooraf een volledig en grondig onderzoek heeft verricht over de omstandigheden van het geval waarover hij wil beslissen. Dit beginsel, dat een plicht tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid voorschrijft, verplicht de autoriteit de feiten zorgvuldig te onderzoeken, alle voor de beslissing noodzakelijke gegevens te verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen,

teneinde de beslissing met volledige kennis van zaken te kunnen nemen, na een redelijke beoordeling te hebben gemaakt van alle elementen die voor de oplossing van de betrokken zaak dienstig zijn» (RvV 12 december 2012 nr. 221.713), enerzijds, en dat het beginsel van audi alteram partem vereist dat de overheid die jegens een rechtsonderhorige een ernstige maatregel wil treffen, deze rechtsonderhorige hoort teneinde hem in de gelegenheid te stellen zijn opmerkingen met betrekking tot die maatregel kenbaar te maken; dat dit beginsel een tweeledig doel heeft: enerzijds de overheid in staat te stellen met kennis van zaken te beslissen, en anderzijds de burger in de gelegenheid te stellen zijn argumenten naar voren te brengen met het oog op de ernst van de maatregel die genoemde overheid jegens hem wil treffen» (RvV 10 november 2009 nr. 197.693 en RvV 24 maart 2011 nr. 212.226), anderzijds;

Door de bestreden beslissing mee te delen zonder verzoeker vooraf te horen, heeft de tegenpartij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van audi alteram partem geschonden;

Dat de bestreden beslissing derhalve nietig moet worden verklaard;

Dat de bestreden beslissing in ernstige mate de fundamentele subjectieve rechten van verzoeker, zoals die zijn neergelegd in artikel 8 EVRM, heeft geschonden;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM, dat rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, bepaalt dat:

« 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »;

Dat « artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven beschermt. Deze bepaling is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geïnterpreteerd in de context van migratie. Het Hof leidt uit deze bepaling de negatieve verplichting af om de gezinnen niet te scheiden en, binnen vrij nauwe grenzen, de positieve verplichting om de gezinnen te herenigen. Artikel 8 EVRM wordt gecombineerd met de artikelen 13 en 14 EVRM om een doeltreffende voorziening in rechte en de eerbiediging van het non-discriminatiebeginsel te waarborgen, in geval van een aantoonbare schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven (J.Y CARLIER et S. SAROLEA., Droit des étrangers, Bruxelles, 2016, p. 334);

Dat « de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven vereist dat de publieke autoriteit zich niet alleen onthoudt van een beperking van de betrokken vrijheid, maar ook bepaalde maatregelen neemt, zoals de afgifte van een visum of de verlenging van een verblijfsvergunning. Op grond van de positieve verplichting volgende uit artikel 8 EVRM heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de situatie van personen die het grondgebied van een staat wensen te betreden, bijvoorbeeld in het kader van gezinshereniging, bekeken. Het hoge gerechtshof is van oordeel dat « de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat uit hoofde van deze bepaling niet nauwkeurig is omschreven. De toepasselijke beginselen zijn niettemin vergelijkbaar. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het billijke evenwicht dat moet worden gevonden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel (EHRM 19 februari 1996 Gül tegen Zweden §38»;

Dat artikel 8 van het EVRM ook van toepassing is op het privéleven van vreemdelingen, zelfs indien zij illegaal in de Unie verblijven;

Dat « het een algemeen aanvaard beginsel van internationaal recht is dat staten het recht hebben, onverminderd hun verdragsverplichtingen, de binnenkomst, het verblijf en het vertrek van niet-onderdanen te controleren » (EHRM 18 oktober 2006 Oner t Nederland (Grote Kamer), §34.);

Dat de staten bij de uitoefening van deze prerogatieven inbreuk kunnen maken op een door artikel 8 EVRM beschermd recht. In dit geval moet de uitzettingsmaatregel in overeenstemming zijn met de wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, d.w.z. gerechtvaardigd door een dringende

sociale behoefte en evenredig met het nagestreefde legitieme doel (Berrehad t. Nederland). Daarom hebben staten, in bepaalde omstandigheden die door de evenredigheidstoets kunnen worden vastgesteld, de negatieve verplichting om een vreemdeling, ongeacht of deze legaal verblijft of niet, niet uit te zetten;

Dat de verwijdering van een irreguliere vreemdeling binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM valt en dat een Staat, door hem of haar uit te zetten, zijn negatieve verplichting om zich niet te mengen in het privé- en gezinsleven van de betrokkene, kan schenden;

Bovendien schrijft de Richtlijn 'terugkeer' voor dat de lidstaten bij de uitvoering van de Richtlijn rekening moeten houden met de gezinssituatie van de betrokkene (artikel 5);

Artikel 8 van het Verdrag beschermt niet alleen de familiebetrekkingen *sensu stricto* die door het uitzettingsbevel zouden worden aangetast, maar ook de « persoonlijke, sociale en economische betrekkingen die constitutief zijn binnen het privéleven van elk mens » (EHRM 9 October 2003 Slivenko c. Lettonie §96).

Zoals het Hof stelt:

« Aangezien artikel 8 ook het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van de sociale banden tussen de gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. » (EHRM 18 October 2006 Üner t. Nederland (Grote Kamer) §59.);

In onderhavig geval woont verzoeker in België met zijn broer die de Belgische nationaliteit bezit;

Dat zodra het bestaan van een privé- en/of gezinsleven is bewezen, zoals in casu, de inmenging uit de bestreden beslissing wordt afgeleid;

Dat uw rechtspraak bijgevolg een zo nauwgezet mogelijk onderzoek van de zaak met betrekking tot het privéleven vereist (RvV 31 december 2015, nr. 159.445; RvV 30 november 2015, nr. 157.488);

Dat de schending van artikel 8 EVRM kan worden geanalyseerd vanuit het perspectief van de positieve verplichting, in zijn procedurele aspect, die op de Staat rust om de doeltreffendheid van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven te waarborgen door een beoordeling te verrichten van de gevolgen van de uitzetting voor het privé- en gezinsleven van verzoeker (EHRM 13 december 2016 Paposhvili t. België (Grote Kamer), §§ 221 et 224);

De wil van de politieke macht om niet langer over te gaan tot de regularisatie van illegale vreemdelingen laat haar echter niet toe de door artikel 8 EVRM beschermde particuliere belangen te miskennen, dewelke de Grote Kamer van het EHRM België in de zaak Paposhvili ter herinnering heeft gebracht;

Verzoeker is derhalve van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met de evoluerende uitlegging daarvan, zoals vastgesteld door het Europees Hof dat de moderniteit van het Verdrag beoogt te waarborgen, hetwelk tot doel heeft de ontwikkeling van de mensenrechten te waarborgen en aan te moedigen;

Dat de bestreden beslissing onwettig is;"

2.2. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM, en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat zij haar familiebanden met België niet heeft kunnen doen gelden, met name die met haar broer, de heer Q. A. L., van Belgische nationaliteit, met wie zij samenwoont. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing genomen zonder haar vooraf te horen. Het recht om te worden gehoord is volgens de verzoekende partij *in casu* van toepassing en de verwerende partij had de verzoekende partij volgens haar in de gelegenheid moeten stellen haar opmerkingen over te maken alvorens de bestreden beslissing te nemen. De verzoekende partij heeft naar eigen zeggen familie in België, een land waar zij bijna twee jaar heeft gewoond en waar zij stabiele affectieve banden heeft. Zij woont samen met haar broer die de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij is daarom van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing bevat wel degelijk een motief over het beweerde familieleven van de verzoekende partij, namelijk:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat

jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De vraag die zich *in casu* stelt is of de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken.

Uit het “Administratief rapport: Illegaal verblijf” van 5 oktober 2021 blijkt dat de verzoekende partij bij de politie op die dag werd gevraagd of er nog elementen zijn die zij kenbaar wilde maken betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf, familie- en gezinsleven. In het rapport staat hierbij de vermelding “Onbekend (*betrokkene is enkel de Spaanse taal machtig*)”. Ook bij de andere vragen die de politie aan de verzoekende partij stelde staat dezelfde vermelding in het administratief rapport. Hieruit blijkt dan ook dat de politie en de verzoekende partij elkaar niet begrepen, minstens dat de politie er niet in geslaagd is om uit de antwoorden van de verzoekende partij op te maken of zij in België al dan niet over enig familieleven beschikt. De politie geeft immers expliciet aan dat zij het niet weet (“onbekend”), omdat de verzoekende partij enkel Spaans spreekt. Van een effectief ‘horen’ van de verzoekende partij is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekende partij heeft immers niet de mogelijkheid gehad om naar behoren de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken of te verduidelijken. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 41 van het Handvest in dit opzicht aannemelijk.

Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat “*Betrokkene niet (verklaart) een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben*”, niet klopt. Dit blijkt immers niet uit de vermeldingen in het “Administratief rapport: Illegaal verblijf” van 5 oktober 2021, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier.

In het administratief dossier bevindt zich verder een document “Engagement de prise en charge” van 6 juli 2016, op naam van Q. A. L. V., de broer van de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat dit engagement tot tenlasteneming op 1 augustus 2016 werd aanvaard. Het bewijs van woonplaats van 6 juli 2016 van de broer van de verzoekende partij bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met deze elementen, die minstens een indicatie zijn van het feit dat de verzoekende partij bij haar

broer van Belgische nationaliteit zou kunnen wonen, rekening heeft gehouden bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt op dit punt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest, en van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU